

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z wniosku S. G.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w W.
o wysokość emerytury, wypłatę odsetek i stwierdzenie nieważności decyzji
wydanych po dniu 1 stycznia 1999 r.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzjami Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w K. z 16 stycznia 2009 r. odmówiono ubezpieczonemu S. G. ponownego ustalenia pobieranego świadczenia oraz wypłaty odsetek; organ rentowy odmówił stwierdzenia nieważności decyzji waloryzacyjnych wydanych po 1 stycznia 1999 r.

Wyrokiem z 1 marca 2012 r., sygn. VIII U (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że ubezpieczony pobiera emeryturę wojskową na podstawie ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36). Od 1 stycznia 1999 r. świadczenie ubezpieczonego podlegało, wbrew jego argumentacji, waloryzacji na podstawie art. 6 ustawy z 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 10, poz. 36 ze zm.) tj. na zasadach wynikających z ustawy

z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Nie ma powodu dla waloryzowania świadczenia ubezpieczonego na innych zasadach, albowiem zgodność nowej regulacji z Konstytucją potwierdził Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 20 grudnia 1999 r., sygn. K 4/99. W ocenie Sądu Okręgowego decyzje waloryzacyjne wydane po 1 stycznia 1999 r. zostały wydane bez wad powodujących ich nieważność z mocy prawa.

Apelację ubezpieczonego od tego orzeczenia wyrokiem z 14 lutego 2013 r., sygn. III AUa (...) oddalił Sąd Apelacyjny w (...). Sąd Apelacyjny potwierdził ustalenia faktyczne i ocenę prawną sądu I instancji wskazując, że nie ma podstaw dla wywodzenia przez ubezpieczonego, że nie był objęty zasadami waloryzacji wynikającymi z ustawy z 17 grudnia 1998 r.

Skargę kasacyjną od tego orzeczenia wywiódł pełnomocnik ubezpieczonego. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania, czy uzyskując prawo do świadczenia emerytalnego ubezpieczony nabywa także ściśle związane z tym uprawnieniem prawo do waloryzacji świadczenia w określony sposób. Jeśli tak, to zapytuje, czy uprawnienie do waloryzacji świadczenia w określony sposób ma charakter prawa podmiotowego i czy może ono zostać zmienione przez ustawodawcę w sposób niekorzystny z punktu widzenia interesów ubezpieczonego bez naruszenia zasady ochrony prawa własności (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji) oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Rolą Sądu Najwyższego zasadniczo jako sądu prawa jest zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądowego, w szczególności przez rozstrzyganie wątpliwości prawnych. Jeśli jednak zostaną one rozstrzygnięte i rozstrzygnięcie takie znajduje zastosowanie w orzecznictwie sądów powszechnych, nie ma powodu dla interwencji Sądu Najwyższego.

Przedstawiony w skardze problem był już przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego (por. np. wyrok z 28 października 2010 r., II UK 109/10). Zdaniem Sądu

Najwyższego ustawa z 1998 r. o emeryturach i rentach zmodyfikowała z datą 1 stycznia 1999 r. zarówno wysokość świadczeń emerytalnych żołnierzy zawodowych przyznanych przed dniem 1 stycznia 1999 r. poprzez ich podwyższenie wskaźnikiem dodatkowej waloryzacji, jak i zasady waloryzacji tych świadczeń na przyszłość. Brak przepisu intertemporalnego, który stanowiłby o zachowaniu dotychczasowego mechanizmu waloryzacji emerytur wojskowych do świadczeń, do których prawo zostało nabyte przed 1 stycznia 1999 r., wskazuje, że art. 6 ustawy z 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w nowej wersji ma zastosowanie także do świadczeń, do których prawo powstało przed tą datą. W postanowieniu z 29 czerwca 2010 r., sygn. I UK 107/10 identycznie postawione zagadnienie prawne zostało zatem uznane za rozstrzygnięte.

Wypada przypomnieć, że w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99 (OTK 1999 nr 7, poz. 65) wyraźnie stwierdzono, że art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, zrównujący w art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych zasady waloryzacji świadczeń wojskowych z zasadami waloryzacji przewidzianymi w przepisach ustawy o emeryturach i rentach, nie narusza wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP zasady ochrony praw nabytych. Wskazane orzeczenie jednoznacznie odnosi się do osób, którym przed dniem 1 stycznia 1999 r. przysługiwało prawo podmiotowe do świadczenia z zaopatrzenia o emeryturach i rentach z FUS nie ma w żadnej mierze decydującego znaczenia. Kluczowa pozostaje bowiem treść odesłania do tej ustawy, wynikająca z art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, a konsekwencje istnienia tej normy zostały w sposób zdecydowany określone.

Podnoszony przez stronę skarżącą argument, że art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie podlegał badaniu pod kątem zgodności z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, nie ma racji bytu na niniejszym etapie postępowania. Zastrzeżenia co do konstytucyjności tego unormowania w chwili obecnej, mając na uwadze ferowanie rozstrzygnięcia w sprawie K 4/99, nie podlegają kognicji Sądu Najwyższego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

